

гы гледаше че сж благодарны. Като ся расходихж повече отъ единъ часъ, Еленка рече на майкж си, че ся е утрудила, и сѣднахж сичкы-ты на единъ голѣмъ камькъ да си починжтъ. Г-жа Анна извади изъ пазухж-тъ си тогава еднаж книгж съ различни живописанія, и ѣж даде на Еленкж да ѣж гледа. А тя и Иванчо начнахж да ся разговарятъ така:

И. Мамо, вчера ми ся врене, че днесъ ще ся поразговоримъ за часовникъ-тъ и за Еленкж.

М. Ные вчера опытувахме, чадо, да ся научимъ що има въ Еленкж, та прави да шавать рѣцѣ-тъ и': то ли бѣше?

И. Наистинж: и азъ мысляхъ, че въ неѣж шавать нѣкои части една отъ другж, и подигать рѣцѣ-тъ и' както тьркалца-та въ часовникъ-тъ.

М. Но тьркалца-та въ часовникъ-тъ щѣхж ли да ся движжтъ, ако не гы теглѣше затыгалчица-та, която е въ него?

И. Има ли, мамо, и Еленка нѣщо въ себе-си, което да ѣж прави да ся движи.

М. Това сега трѣбе да научимъ. Но ако и да има Еленка нѣщо въ себе-си, то не може да прилича на онова, което е въ часовникъ-тъ, защото то е отъ стомьнж, а Еленкж нѣма такова нѣщо да прилича на стомьнж.

И. Наистинж, мамо, и онова що е въ часовникъ-тъ, както каза, ся навива всякой день: защото ако не ся навиваше, то не щѣше да